

PROFESSOR PLONS VIERT EEN FEESTJE

**30 JAAR
PROFESSOR PLONS**

VERJAARDAGSMAGAZINE

**MARITIEM
MUSEUM**

BOEK NU JE VERJAARDAGSFEEST!

SPELEN EN ONTDEKKEN MET PROFESSOR PLONS

Schepen laden en lossen, vissen vangen, containers scannen, zeilen hijsen, samen de reisbestemming bepalen... en wie is er klaar om overstag te gaan? Kinderen tussen 4 en 9 jaar kunnen hun kinderfeestje bij Professor Plons vieren.

Bij een feest hoort natuurlijk ook lekkers, in het museumcafé 'Het Lage Licht' kunnen de kinderen genieten van een heerlijk hartige snack. Natuurlijk krijgt iedereen een cadeaузakje mee naar huis, zo is het kinderfeest compleet!

BEKIJK DE MOGELIJKHEDEN OP ONZE SITE:
maritiemmuseum.nl/kinderfeestje

COLOFON

Een verhaal van educator en schrijver Robert van Herk in opdracht van het Maritiem Museum Rotterdam.

Concept: Monica Lundström
Vormgeving: Talayeh Ghavam
Illustratie: Tonio van Vugt
Fotografie: Theo de Man, Marco de Swart, Fred Ernst, Frits Loomeijer en Hans Molenhoek.
Uitgave: Oktober 2021

Het is een mooie dag in de museumhaven. Tussen alle prachtige oude schepen drijft een bijzonder schip. Het is de Plons 04, het hypermoderne onderzoeksschip van Professor Plons. Een schip dat kan varen, duiken en vliegen. Het schip waarop onze professor al vele avonturen heeft meegemaakt. Op het achterdek loopt een kleine gestalte heen en weer. Het is de professor zelf. En zo te zien is hij best zenuwachtig. Scheepshond Dobber vraagt zich af wat er aan de hand is.

Professor Plons kijkt op zijn horloge:

‘Weet je, Dobber?’ zegt de professor. ‘Ik werk nu al heel lang bij het Maritiem Museum, maar daar ging veel aan vooraf. Het begon allemaal op Heijplaat. Lang geleden...’ De professor krijgt een idee: ‘Wacht maar even!’

Professor Plons verdwijnt korte tijd in het ruim van zijn onderzoeksschip.

Dobber wacht geduldig af. Na enkele minuten is de professor terug. Hij heeft allerlei oude foto’s bij zich. Sommige ingelijst, andere een beetje verfomfaaid.

Vandaag is de professor precies dertig jaar in dienst bij het Maritiem Museum. Al dertig jaar doet hij onderzoek naar alles, maar dan ook echt alles, wat met scheepvaart en de haven te maken heeft. En al dertig jaar probeert hij zijn ontdekkingen en uitvindingen over te brengen op kinderen die het museum bezoeken. De professor is er zelf ook trots op.

Dertig jaar! Dat moet gevierd worden.

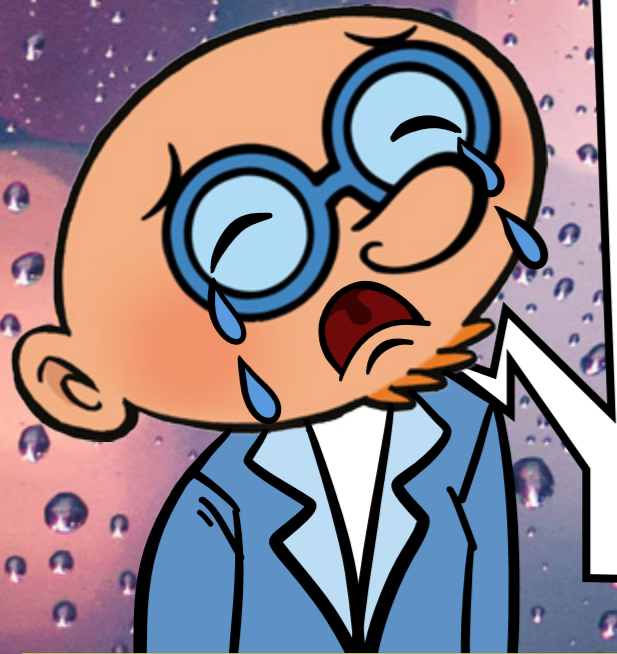
En dus heeft Professor Plons al zijn vrienden uitgenodigd. Dobber is er al, maar Sai-Ling, Mecha Mo en Kapitein Kurk zijn nergens te bekennen.

Professor Plons tuurt door zijn verrekijker naar de museumhaven.

‘Zo, dat praat makkelijker!’
‘Kijk, Dobber,’ de professor toont een stoffig zilveren fotolijstje, ‘dit zijn mijn ouders. Lodewijk en Johanna. Op hun trouwdag in 1951.’

De professor pinkt van ontroering een traantje weg: ‘Ach, zulke lieve mensen. Mijn vader werkte als scheepsbouwer bij de RDM, de Rotterdamsche Droogdok Maatschappij. Een oersterke kerel! En mijn moeder...’

Nu heeft Professor Plons het niet meer.
Hij snuit zijn neus: **'Poewaap!'**

Dobber kijkt bezorgd naar de professor.
'Mijn moeder was echt een schat. Ze stond altijd voor me klaar. Liefst had ze zelf ook in de haven gewerkt, maar dat kon vroeger niet.'

Vrouwen stopten vaak met werken zodra ze moeder werden.
Heel ouderwets vinden we nu.'

'Wrafff!'
Dat vindt Dobber ook.

'Dat eerste kindje, dat was ik.
Christoffel Albertus Lodewijk Plons.
Geboren op 6 mei 1953. Half zeven in de ochtend. Negen pond schoon aan de haak! Volgens velen was het een rampjaar, maar natuurlijk niet wat mijn persoontje betreft.'

Professor Plons snuit nog eens zijn neus - **'Poewaap!'** - en pakt een nieuwe foto. Het is een beduimelde luchtfoto van Heijplaat, de havenwijk in Rotterdam waar Professor Plons werd geboren en is opgegroeid.

'Kijk, Dobber... hier woonde ik! Een klein arbeidershuisje met een moestuintje. En daar...' De professor wijst naar een grote loods vlakbij de haven. 'Daar werkte papa. Hij bouwde mee aan de grootste schepen.'

De ss Rotterdam bijvoorbeeld. Ken je dat schip? Een prachtig cruiseschip. Dat was toen heel modern en chique. Tegenwoordig vaart het niet meer. Het is nu een drijvend hotel en een museum.'

'Wrafff!'
bevestigt Dobber.

'En hier, vlakbij het werk van papa, daar speelde ik altijd.'
Een traan biggelt over de wang van de professor.

'Ik had echt een prachtjeugd! Met drijfhout en schroot bouwde ik mijn eigen scheepjes. De Plons Prototypes noemde ik die. Ze waren niet bepaald zeewaardig, er ontplofte er zelfs een, maar ik heb er veel van geleerd.'
Ontroerd staart de professor naar de foto.

'Dat knutselen, uitvinden en experimenteren vond ik veel leuker dan school. Mijn moeder begreep dat, maar het was ook een verstandige vrouw. Ze zei altijd: "Christoffeltje, doe toch maar je best op school want met een goed diploma kom je veel verder."'

'Wrafff!'

Dat vindt Dobber ook.

Professor Plons snuit nogmaals zijn neus.
'Poewaap!'

De professor begint zich nu toch wel een beetje zorgen te maken. Dertig jaar in dienst, dat is niet niks. Sai-Ling, Mecha Mo en Kapitein Kurk zullen toch wel komen om dat mee te vieren?

Hij stopt zijn zakdoek weg en tuurt opnieuw door zijn verrekijker.

'Waar blijven ze nou?'

Gelukkig is Professor Plons alweer afgeleid. Hij grijpt een foto waarop de professor als kok staat afgebeeld. Enthousiast zwaait hij met de foto voor Dobbers natte neus.

'Dit was mijn eerste baantje. School trok mij niet zo. Ik vond het saai en veel te makkelijk. Liever bouwde ik aan mijn Plons Prototypes. Lekker werken met mijn handen. Op school deed ik daardoor niet echt mijn best. Ik haalde toch wel zesjes, ook zonder te leren.'

'Grrrrrr,'
gromt Dobber zachtjes. Zo hoort het toch niet.

Professor Plons toont nog een foto. 'Dit ben ik als pompbediende. In de Rotterdamse haven. Ik werkte bij een drijvend tankstation voor schepen. Geweldige baan! Dat was in 1977.'

De professor kijkt weer een beetje somber.

'Ook dat werd niks. Ik vond de stookolie voor schepen zo vervuilend dat ik binnen drie jaar een eigen tank gebouwd had... met waterstof natuurlijk, een veel schonere brandstof. Mijn baas zag er niets in. Weer werd ik ontslagen.'

'Wrafff!'

blaft Dobber meelevend.

'In 1980 kon ik in de Fruithaven gaan werken. Als kraanmachinist!

'Super!'

De professor laat een nieuwe foto zien.

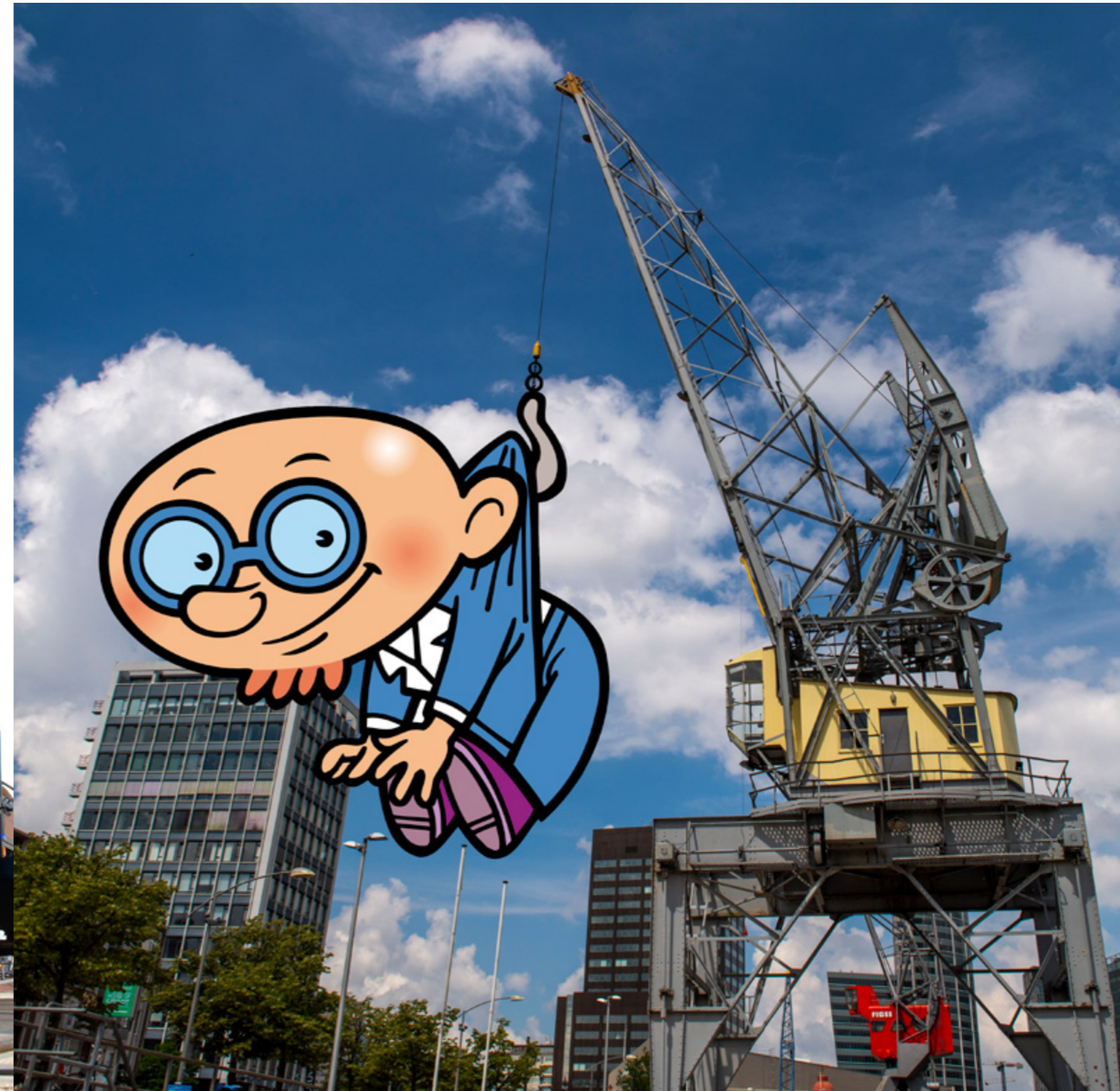
'Ik had alleen een beetje last van hoogtevrees. Binnen enkele maanden had ik mijn kraan omgebouwd zodat deze met camera's en met behulp

van de eerste computer op afstand bestuurbaar werd. Heel vernieuwend!'

De professor kijkt sip naar de foto. 'Alleen was mijn baas heel ouderwets. Hij snapte sowieso niet waar een eenvoudige kraanmachinist zich mee bemoeide. Weer stond ik op straat.'

'Wraffff!'

vindt Dobber.

'Hoe dan ook,' vervolgt de professor vrolijk, 'toen ik achttien was, mocht ik eindelijk van school. Dat was in 1971. Natuurlijk kon ik verder studeren, maar veel liever ging ik aan het werk. Kok, dat leek me wel wat. Bij de Ballentent aan de Parkkade, met uitzicht op de haven. Geweldige baan, alleen...'

De professor fronsst zijn wenkbrauwen en kijkt een beetje beteuterd.

'... alleen begon ik al snel met het eten te experimenteren. Gehaktballen van koeienvlees, dat vond ik zóóóó 1969! Ik kweekte mijn eigen gehakt met stamcellen. Beter voor de natuur en minder zielig voor de dieren.'

'Wrafff?' Dobber begrijpt er niks van. Kweekvlees lijkt hem helemaal niet lekker.

'Om een lang verhaal kort te maken: al snel werd ik ontslagen.'

Professor Plons pakt een nieuwe, grote foto. Hij staat er op als kapitein.

‘Maar mijn laatste ‘normale’ baan was een schot in de roos. Echt fantastisch! Ik werd kapitein op een binnenvaartschip. Een vrachtschip op de rivier. Zo zag ik heel Europa. Meestal vervoerde ik zand en grind. Volgens mij was dat in 1985.’

De professor klinkt steeds opgewekter.

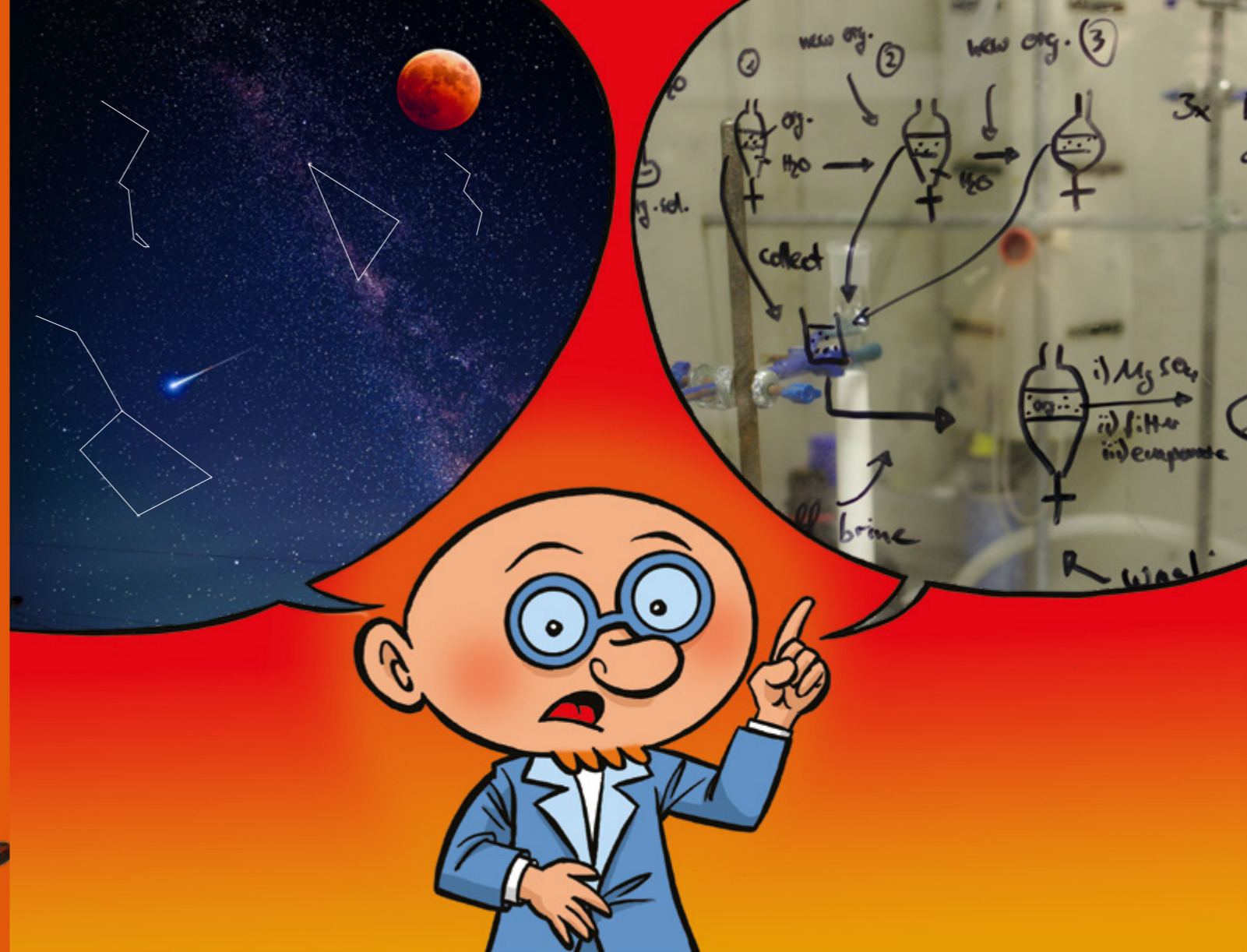
‘Dat binnenvaartschip had ik natuurlijk in een mum van tijd verbeterd. Een motor op waterstof, een romp van gerecycled carbon, noem maar op. Mijn baas was stomverbaasd. “Christoffel,” zei hij “wat ben jij slim! Je moet echt gaan studeren. Probeer professor te worden zodat je jouw kennis met iedereen kan delen.” Dat zette mij aan het denken. Misschien was school toch iets voor mij.’

Het gezicht van de professor staat weer dromerig.

‘Had mijn lieve moeder na al die jaren toch gelijk.’

‘Wrafff!’

Dat vond Dobber meteen al.

Nu raakt de professor echt op dreef. Hij struikelt bijna over zijn woorden.

‘En dus ging ik in 1988 studeren. Gewoon naast mijn werk als binnenvaartschipper en in de avonduren. Chemie, scheepsbouwkunde, scheepstechnieken, waterbouwkunde... ook nog maritieme biologie, sterrenkunde, geografie... en later nog enkele cursussen aan de RDM-campus. Kortom, ik haalde een master - dat is een soort diploma - voor al die vakken en zo werd ik in 1991 tienvoudig professor. Cum laude uiteraard.’

Het duizelt Dobber een beetje. Al die moeilijke woorden. De professor moet wel erg slim zijn.

Professor Plons is even stil. Hij denkt na. Allerlei mooie herinneringen komen boven drijven.

‘Tja, tienvoudig professor. Dat was heel bijzonder. Ik haalde er alle kranten mee. Iets wat ook de directeur van het Maritiem Museum was opgevallen. Hij belde mij op en vroeg of ik voor zijn museum wilde werken. **“Je wordt een voorbeeld voor alle kinderen die ons museum bezoeken,”** zei hij.

‘Wrafff wrafff!?’ vraagt Dobber.

‘Wanneer dat was? Dat was ook in 1991. Ik had eindelijk mijn droombaan gevonden. En nu werk ik hier precies dertig jaar.’

De professor pakt een laatste fototje. Al zijn vrienden staan erop.

‘Niet alleen leerde ik duizenden kinderen van alles over scheepvaart en de haven, ik heb hier ook mijn beste vrienden leren kennen. Jou natuurlijk... maar ook Sai-Ling, Mecha Mo en Kapitein Kurk.’

“Dat is goed,”

zei ik

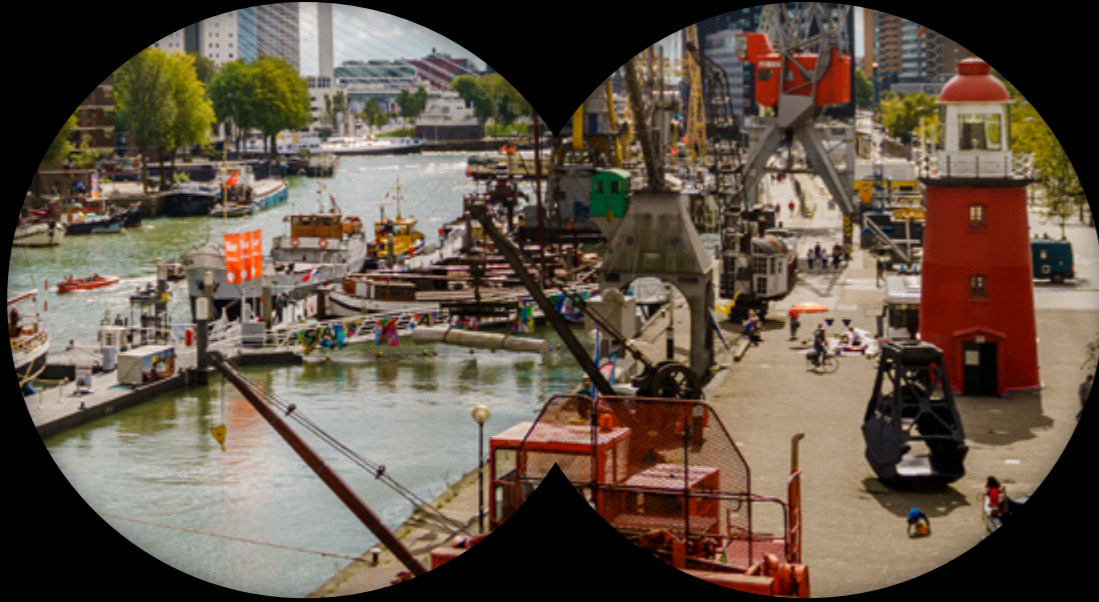
“maar dan wil ik wel mijn eigen tentoonstelling.”

'Over mijn vrienden gesproken...'

De professor grijpt opnieuw naar zijn verrekijker en tuurt de museumhaven af.

'Waar blijven ze nou?'

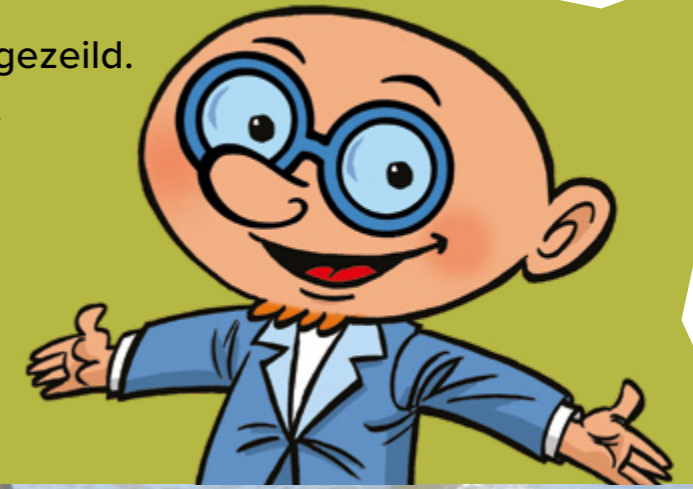

'Maar wacht eens!' roept de professor ineens.
'Daar komt Kapitein Kurk aangevaren!'

'Ahoy, professor, ouwe landrot!' roept de kapitein vanaf zijn Zuipschuit.
'Gefeliciteerd met je jubileum. Wat zeg je? Dertig jaar alweer?
Krijg nou zeebenen!

En daar komt ook Sai-Ling aangezeild.
Mecha Mo vaart met haar mee.

'Joehoe, professor!'
roepen ze in koor.
'Gefeliciteerd!'

'Wrafff!' blaft Dobber blij.
De vriendengroep is compleet.

Kapitein Kurk, Sai-Ling en Mecha Mo klimmen aan boord van de Plons 04 en feliciteren de professor uitbundig. Ze overladen hem met cadeaus. Van Sai-Ling krijgt de professor een zeilscheepje in een fles. Mecha Mo heeft een mooi boek over ontdekkingsreizen gekocht. En kapitein Kurk schenkt hem een fles schippersbitter uit eigen kelder. 'Daar heb ik misschien zelf ook nog iets aan,' grapt de kapitein. 'Zal ik alvast een klein glaasje inschenken?'

De professor is blij en ontroerd.

'Bedankt voor alle cadeaus, maar het mooiste geschenk is dat jullie er zijn, lieve vrienden. En om onze vriendschap te vieren heb ik ook iets voor jullie bedacht.'

'Voor jou, kapitein Kurk, ouwe vriend, een stevige lunch bij het Lage Licht. Want liefde gaat bij jou door de maag en vooral de slokdarm. Wat dacht je van kibbeling met patat en een glaasje limonade?'

'Limonade?'

De kapitein trekt een vies gezicht.

'En voor jou, Mecha Mo, heb ik een workshop geregeld bij de smid in de nieuwe werkplaatsen. Jij hebt zoveel technisch inzicht! Dat smeden van ijzer heb je vast snel onder de knie. Echt iets voor jou.'

'Gaaf!'

roept Mecha Mo.

'Jouw cadeau is iets heel anders, Sai-Ling. Zeilen kun je als de beste. Daarom mag je kinderen in de museumhaven leren zeilen. Als een echte juf. De optimistjes liggen al klaar.'

'Te gek, professor!'

'En tenslotte voor jou, Dobber, mijn trouwe viervoeter... voor jou koop ik een ijsje bij onze eigen ijssalon. Want scheepshonden lusten alles: niet alleen hondenbrokken, maar ook rauwe haring, vissticks en... schepijs.'

'Wrafff!'

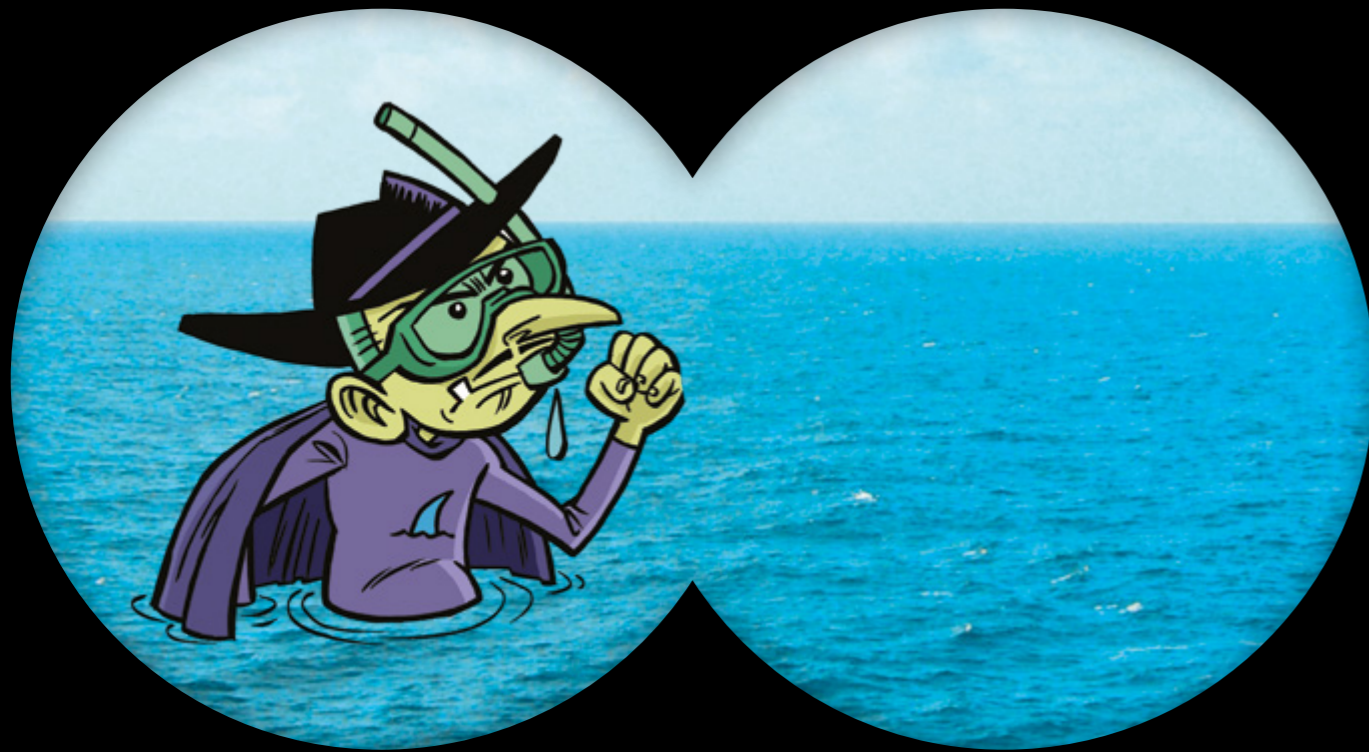
'Hiep hiep hoera voor Professor Plons!'
roepen de vrienden in koor.

En zo ontstaat aan boord van de Plons 04 een vrolijk feest. Zelfs de directeur van het museum komt nog even kijken. Terecht natuurlijk, want dertig jaar is niet niets. Dankzij professor Plons is het Maritiem Museum een leuk en leerzaam museum voor kinderen geworden. Absoluut een feestje waard.

Eind goed, al goed? Maar hé, wie is die rare figuur die daar in het water dobbert? Dat is Schurk Scheurbuik, niet bepaald een gezellig type. De museumdirecteur wil hem al wegjagen. Professor Plons houdt hem tegen.

‘Laat maar, meneer de directeur. Scheurbuik heeft een moeilijk jeugd gehad. En bovendien, zonder Scheurbuik waren mijn avonturen lang niet zo spannend.’

‘Voor mij? Wat dan?’

Scheurbuik kan zijn verbazing nauwelijks verbergen.

‘Een cursus scheeps-etiquette op de RDM Campus, want je bent nooit te oud om een eerlijk vak te leren.’

Schurk Scheurbuik luistert vanuit het water verbaasd toe.

‘En daarom heb ik zelfs voor jou een bedankje, Scheurbuik,’ zegt de professor.

Professor Plons, Dobber, Mecha Mo, Sai-Ling, kapitein Kurk, de directeur en Scheurbuik kijken elkaar verbaasd aan. Dan schieten ze allemaal in de lach en roepen opnieuw:

‘Hiep hiep hoera voor professor Plons!’

WORDT GRATIS LID VAN

PROFESSOR PLONS' SPETTERCLUB

Speel je graag bij Professor Plons? Wordt dan gratis lid van Professor Plons' Spetterclub, exclusief voor kinderen van 4 tot 12 jaar. Via digitale Flessenpost houdt de professor Spetters regelmatig op de hoogte van zijn avonturen en activiteiten in het museum. Daarmee leer je de professor en zijn vrienden nog beter kennen en ontdek je van alles over de maritieme wereld.

EIGEN SPETTERCLUBPAS

Met je eigen Spetterclubpas geniet Spetters van leuke voordelen bij het Maritiem Museum of bij collega's in de stad. Zo hebben Spetters altijd 15% korting in de Museumshop en krijg je op vertoon van je clubpas een gratis glas limonade in ons museumcafe 'Het Lage Licht'. Daarnaast staan er in de Flessenpost steeds wisselende acties, zoals een winactie voor een gratis vaartocht met een museumschip, uitnodigingen voor een activiteit in het museum of korting bij een kindervoorstellingen bij een andere culturele instelling in Rotterdam. Ook vragen we onze Spetters regelmatig of ze met ons mee willen denken over nieuwe tentoonstellingen en ideeën om het museum te verbeteren. Superleuk dus!

INSCHRIJVEN

Inschrijven voor Professor Plons' Spetterclub is gratis en kan eenvoudig op de tentoonstelling Professor Plons in het museum.